

Rumuz: Münzevi

ASIMDAN ÖNCE ASIMLA BİRLİKTE

Mehmet Akif vatanın kurtuluşu, milletin istikbali için vaazlarıyla, şiirleriyle milli mücadelede en ön safta yer alan, gönlü vatan ve millet sevgisi ile çarpan, ömrünü bu sevdaya adayan bir şairdir. Mazlum milletin, *Bedr'in aslanları* olarak gördüğü İslam'ın son ordusunun galip geleceğine inanmaktan bir an olsun vazgeçmemiş, halkı birliğe ve kurtuluşa her daim teşvik etmiştir. Asım'ın nesline bıraktığı en önemli derslerden biri de hiç kuşkusuz Kastamonu Nasrullah Camii'nde verdiği vaazdır. Burada Mehmet Akif bir milletin topla tüfekte değil, tefrika ve milletin bölünmesi ile toplumun birlik ve beraberliği yitirerek yalnızca kendi menfaatleri için çalışmaya başladığında yıkılacağını belirtmiştir. Bu anlamda Asım'ın nesli ümmet bilincini kuşanmış ve söz konusu olabilecek tek bir durumda bile birbirinden ayrılmayacak aksine en ufak bir olumsuz durumda dahi birbirine çok daha sıkı kenetlenecek bir nesli ifade etmektedir.

“Saldırsa da kırk Ehl-i Salib ordusu kol kol

Dört yüz bu kadar milyon esir olmaz emin ol.”

Büyük şair hiçbir zaman ümitsizliğe kapılmamış ve gençlerin de bu doğrultuda yaşamalarını istemiştir. Onun hayatına baktığımızda daha genç yaşında pek çok kayıp vermiş, sonrasında bir milletin yıkılışına ve yeniden doğuşuna şahit olmuş, Mehmetçiği en çok seven ve bunu Çanakkale Şehitlerinde dile getiren, yıllarca vatan hasretiyle yanıp tutuşmuş fakat hiçbir zaman ye'se kapılmamış bir dava insanı, bir insan-ı kâmil karşılıyor bizleri. Eşref Edip ile birlikte çıkarttıkları Ankara'da yayınlanan Sebîlürreşad dergisinin ilk sayısının başlığı çokça manidardır: *“Ye'se düşen Müslüman değildir.”* İslam ordusunun payidar kalmasını sağlayan mücadele ruhu da burada saklıdır. Asım olmak, her ne koşulda olursa olsun ümitvar olmaktır. Karanlıklar ne kadar sonsuz olursa olsun aydınlıklara inanmaktır. Çağımızın Asım'ı olamayışımızın en temel sebebi kendimizi yitirmemize vesile olan, çağa, hakikate ve gerçeklere âmâ olmamızdır. Umutsuz, neden yaşadığını bilmeyen, anlamsızlıklar arasında kaybolan, gözleri dayatılandan başkasını görmeyen ve ne yaparsa yapsın görülmeyen, karanlıklara mahkûm bırakılan bir gençliğe şahit oluyoruz. Lakin Mehmet Akif'ten öğrendiğimiz gibi asla ye'se kapılmayacak ve yüreklerimizi her daim Asım karakterini bütünüyle kuşanmış bir gençlik hayaliyle dinç tutacağız. Biliyoruz ki bu da yeterli olmayacaktır. Mehmet Akif sebebini şu dizler ile ifade ediyor;

“Bir ışık gösteren olsaydı eğer, tek bir ışık

Biz o zulmetleri bin parça edip çıkmıştık.

İki üç yüz senedir serpemiyor bizde şebâb;

Çünkü bîçârenin atisine îmanı harâb.

Hissi yok, fikri bozuk, azmini dersin: meflûc...

Hani ruhunda o haksızlığa isyan, o hurûc?”

Bir ışık gösterenin olamayışı, aydınların ve aydınlatanların her geçen gün birer birer selâlar ardında bu gitgide yaşanılmaz, umulmaz bir hâletiruhiyeye bürünen dünya ile bizi yalnız bırakması da Asım olamayışımızın sebepleri arasındadır. Süregelen bütün olumsuzlukların gençlik yüzünden gerçekleştiğini düşündüklerinden, Asım olmak için çabalamadan Asım’ın neslini beklediklerinden yıkıldı en çok da gençlik hayallerimiz. Her ferdin dilindeki tek bir meşhur namenin var olduğu bir nesil mi Asım’ın nesli; *bir ışık gösteren olsaydı... !*Bize düşen cümlelerimize “ah gençlik, vah gençlik...” yahut “şimdiki gençler de...” diye başlamak değil, her yeni güne başlayışımızda “bugün kaç gencin yüreğine dokunabilirim, benim üzerime düşen nedir” diyerek her daim mücadele etmektir. Bir ışık göstereni beklemek kolay, ışık olmaya talip olanları aranmaktayız. Hülasası keşke bir Asım’ın nesli olsa demek değil, öncesinde birey olarak Asım karakterini kuşanmaya tabii olmaktır.

Bir milletin nasıl yıkılacağını, milletin geriliğe nasıl ram olacağını yıllar öncesinden açıklamıştı Mehmet Akif. Maalesef ki şimdilerde ilkin korkarak izlediğimiz ama zamanla bir parçası olduğumuz Mehmet Akif’in uyarılarını topyekûn yok sayan, var olduğunu zanneden fakat çoktan yok olmaya boyun eğmiş bir toplumda yaşam sürüyor olmanın derin kederini yaşıyoruz ekseriyetle. Bunlardan biri *uyanık olamama*: bütün dünya uyanırken varlığından bile bir haber olmak. Avrupa karşısında bir acze ve ucu bucağı olmayan bir atalet duygusuna mahkûm olmak. Burada da fazlaca yenilgiye düşüyoruz, her an biraz daha yitiyoruz Asım olmayı. Oysa biliyoruz ki; Asım’ın nesli kendini, geçmişini bilen, Garp’ın dayattıklarıyla değil, hakikat ile yaşayan nesil!

Bir diğeri; Mehmet Akif’in “*Ediplerin halkı irşad edemeyişi*” olarak değindiği durumun da üzerinde düşünmek gereklidir. Akif’in fikir yapısı Kur’an ve sünnettir en başında. “*doğrudan Kur’an’dan alıp ilhamı, Asrın idrakine söyletmeliyiz İslam’ı*” diyerek Asrın idrakinin Kur’an’dan feyz alınarak anlaşılır, çağın düşünce dünyasına hitap edebilecek bir vaziyette nesle aktarılması gerektiğini savunmuştur. Bu doğrultuda bizlere düşen hakikati Asrın idrakı,

ilmi, fazileti çerçevesinde gençliğin ve dahi gençliği yetiştirenlerin fikir inşasına katkı sağlamaktır. Mithat Cemal Kuntay, Mehmet Akif'in karakteri şekillendiren ortamı da bize bu şekilde açıklamaktadır: *"Kur'an'lı ev, Pehlivanlı mahalle ve rasathaneli mektep"*

Kur'an'dan, İslam'dan, beraberlikten yoksun bir çağda bulunmaktayız. *"Şu sessiz kubbenin altında insandan eser yokmuş... Bu hissiz toprağın üstünde mazlûmîne yer yokmuş."* Asım'ın nesli olmaya ne denli uzağız değil mi? Dünya'yı bir türlü paylaşamadılar. Mazluma yalnızca toprağın altını pay biçtiler. Oysa Asım mazluma yardıma ilk koşan, düşeni ayağa ilk kaldıran değil midir? Biz ne vakit bu denli hissizliğe büründük, ne vakit bunca kimsesizleştik. *"Hissi yok, fikri bozuk azmini dersin: meflûc..."* Gözlerimizi bu denli hissiz bir dünyaya açmış olmamanın yenilgisini yaşıyoruz. Düşman hep bir olurken karşımızda, biz, İslam'ın, dirilişin, kurtuluşun evlatları birbirimize düşmanımızdan çok daha uzağız. Okumaktan, Hakk'ı savunmaktan irak, kelimelerin en güzeli dışında her şeyi okuyup çok şey bilen(!) eşref-i mahlûkâtan ibaret artık çağımızın zihniyeti. Bir gençliğin yıkılışında kaldı umutlarımız. Batı'nın dayattığı gözlerle bakıyoruz üstelik onlara.

Asım olmak İstikbalimizin marşını anlamaktan geçmektedir. İstiklal marşı bir milletin azmini, ufkunu, cesaretini kısaca inançlarımız ve değerlerimizi bütünüyle bünyesinde toplamakta Asım kimliğini bizlere açıklamaktadır. Asım olamamamızdaki bir diğer başlıca sebep de budur. Bu çağın insanının büyük hızla kelime ve fikir dünyasını daraltmaya başlaması bizleri bizi anlatan marşı anlamaktan uzak kılmakta, kendimizi yitirmemize ve dahi hiçbir zaman hakiki benliğimizi bulamadan yok olmamıza sebep olmaktadır. Hızlı bir yaşam sürme isteği ve amacı güden, kendine ulaşmaya çalışmak yerine hazıra tabii olmaya çalışan, çabalamaktan uzak bir nesle şahit oluyoruz. Bir gençlik hayali yüklenmişken omuzlarımıza, birçok Asım'ı beklerken gözlerimiz şimdilerde Asım'ın özelliğinden tek birini dahi taşıyan bir genç ile karşılaştığımızda imkânsıza ulaşmış gibi müsterih oluyoruz. İlim dünyası, amaçları, hayalleri giderek küçülen, kelime dağarcığı üç beş kelimedenden ibaret olan bir gençlikten söz ediyor, yine de inatla bir Asım bulma ümidimizi yitirmiyoruz. Mehmet Akif'in umutla beklediği Asım'ın nesline kaçımız dâhildik? Oysa değil miydi ki Asım'ın nesli İslam bünyesinde tek yekûn olmuş bir gençlik! Asım'ın nesli bir kurtarıcı olarak doğacak ve dirilişi başlatacak nesil!

"Korkma!.." Asım olmak korkmamaktır... Asım'ın nesli kuşkuya kapılmayan ve galip geleceğine daimi bir inançla bağlı olan, kendisinden emin bir nesildir. Asım olmak, her şeyden önce bir dava insanı olmaktır. Asım'ın nesli davanın bilincinde olmalı, hayatını bunun üzerine şekillendirmelidir. Hayatı her şey için değil, Bir olan için bir ulaştırıcı olarak görmelidir. *"Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin istiklâl!"* İstiklâlî kazanmanın yolu Hakk'a

tapmaktan, iman ve inancı merkeze alan bir yaşam sürmekten geçmektedir. Bize düşen Çanakkale ruhunu kuşanarak İslam meşalesini gururla taşımaktır.

Son bir umut ile;

”Demek ki yıkılmayacak kible-gâh-ı âmâlin

Demek ki ölmüyoruz...”